

Magten til afmagt.

Af Menighedsrådet ved Frederiksberg Kirke.

Det er onsdag. Vi sidder til menighedsrådsmøde. Sognet er Frederiksberg Sogn, et af de ti sogne i Frederiksberg Provsti. På dagsordenen for aftenens møde er der ét punkt, der overskygger alle andre: Besparelser på budget 2011 i størrelsesordenen 1/5 af sognets budget. Ændret udligningsordning er årsag til, at provstiet fremover har 5 millioner kroner mindre i kassen hvert år, og Frederiksberg Kommunes selvbudgettering betyder store forskelle på budgetteret og faktisk indkomsten kirkeskat med en tung negativ efterregulering til følge. De drastiske besparelser er derfor ikke en engangforeteelse.

Den eneste måde, vi i provstiet har kunnet blive enige om at gøre det på, er ved ”grønthøstermetoden”. Alle ti menighedsråd forventes at barbære de fremtidige budgetter ned med 1/5. I vort tilfælde kr. 1,6 mill. over tre år. Så al vedligeholdelse indstilles. Det gør ikke så ondt – foreløbigt. Kirkebladet *er* nedlagt og erstattet af en billigere løsning, som måske vil vise sig at være lige så god eller måske bedre. Det er derfor heller ikke så slemt. Forslag om sammenlægning af nogle kirkekontorer kan også vise sig at være en god ide, hvis det kan gennemføres på en ordentlig måde.

Men så begynder det at gøre ondt. De næste ting, der skal skæres væk er alt det, som vi har erfaring for er fødelinjerne til fremtidens kirkeliv. Så vi stopper op, lægger den røde pen, der streger ud i tal og kolonner og tænker efter – og skriver i stedet for denne kommentar. Fordi det bliver mere og mere indlysende, at alle vore anstrengelser har det ene formål: At bevare det antal kirkebygninger, der tilfældigvis er opstået gennem tiden her i provstiet og i en struktur, man aldrig ville vælge, hvis folkekirken skulle etablere sig på Frederiksberg i dag.

Imens kirkelivet smuldrer omkring os - det kirkeliv, der er frugten af mange års bevidst satsning på højt niveau både hvad indhold og omfang angår. Alle de aktiviteter, der skal sørge for, at der også er mennesker i og dermed brug for kirken på længere sigt – det er dem, der ikke mere er råd til.

Det er sagt før, men det bliver mere og mere presserende at sige det igen – og især at gøre noget. Det er urealistisk at forestille sig, at kirker, sogne, menighedsråd, medarbejdere frivilligt vil pege på løsninger, der gør allermest ondt lokalt. ”I må ikke bede os om at nedlægge os selv”, som én sagde for nyligt.

Men magten ligger som bekendt dér – i det lokale. Magten til afmagt. Det er den barske sandhed, som må ses i øjnene, når folkevalgte rådsmedlemmer og præster lokalt skal handle ansvarligt til fælles bedste. Sker der ikke ændringer, er det den sidste, der lukker og slukker – hvis ikke kommunen har lukket for strømmen inden da.